

AFGIFTE KANTOOR
3390 TIELT-WINGE

ERK. NR. P005656

Verantwoordelijke uitgever:

Vital CRAENINCKX
Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

België – Belgique
PB
3390 Tielt-Winge
2/3303

VZW
Nationale Confederatie
van
Politieke Gevangenen
en Rechthebbenden
van België

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT
VAN HET
GEWEST MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN

37STE Jaargang nr 3 van juli – augustus - september 2012

**N.C.P.G.R.
MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN**

Voorzitter : Vital CRAENINCKX, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge – Tel. 016 63 46 23
gsm 0496 50 46 77
vital.craeninckx@skynet.be

Verantwoordelijke uitgever :

Vital Craeninckx, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

Secretariaat en Penningmeesters :

Jos LEMMENS, Neckerspoelstraat 6
3391 Meensel-Kiezegem - Tel. 016 63 36 11
jozef_lemmens@skynet.be

Lokaal : 'T LOFT, Spiegelstraat 11
3300 Tienen – Tel. 016 76 56 45

Financiële rekeningen :

Vereniging van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden
Neckerspoelstraat 6 3391 Meensel-Kiezegem

Rekening nr. BE69 8538 4194 5278
Bic. SPAABE22

Redactie : Vital Craeninckx , Leuvensesteenweg 168 3390 Sint-Joris-Winge

▪ Inhoud en voorwoord	p. 1
▪ Herdenkingsplechtigheid 2012	p. 2 - 11
▪ Herdenking in Rekem	p. 12 - 13
▪ Herdenking Zoutleeuw	p. 14
▪ Streekbuffet	p. 15
▪ Donaties	p. 16

Beste leden, vrienden en sympathisanten

de jaarlijkse herdenkingsplechtigheid op 5 augustus, hoofddoel van ons comité, heeft veel energie gekost, maar het resultaat was navenant: veel belangstelling en Mgr.Léonard die voorging in de openluchtmisviering met een mooie blauwe hemel en een priemend zonnetje als decor. Mijn oprechte dank aan allen die op welke wijze ook , ons gesteund en geholpen hebben bij de organisatie. Uw talrijke aanwezigheid en vele aanmoedigende reacties zijn de motivatie om de herinnering aan de oorlogsslachtoffers te blijven koesteren.

Marc Kenens, voorzitter van het gewest Beringen-Leopoldsburg, reageerde als volgt :

- *"Mede namens mijn vrienden bestuursleden van zowel de 'Vrienden van Neuengamme' als van de 'N.C.G.P.R. Gewest Beringen-Leopoldsburg' - die gisteren aanwezig waren op uw jaarlijkse plechtigheid - wil ik u en uw team van harte feliciteren voor de prachtige organisatie.
Van de hele resem Herdenkingsplechtigheden die ik intussen mocht bijwonen, overstijgt die van jullie zowel qua organisatie als qua inhoud ruimschoots alle anderen. Dat het uitzonderlijke goede weer daarin een belangrijke rol speelde, hebben jullie blijkbaar te danken aan de aanwezigheid van Monseigneur André Léonard, die alleszins bij mij een hoogst bijzondere indruk heeft nagelaten.
Dat geldt overigens voor alle gastsprekers, die op hun eigengereide manier, een meer dan duidelijke - zelfs enigszins unieke en gedurfde - boodschap verkondigden. Het uiterst professioneel optreden van de vrouwelijke sopraan heeft uiteraard niet alleen mijn 'luisterend oor' beroerd en geprikkeld...
Tenslotte maakte de muzikale omlijsting door de Koninklijke Harmonie, en de massale opkomst van Vlaggendragers het geheel tot iets kleurrijks!
Kortom, een organisatie om "U" tegen te zeggen!" –*

Verder in dit ledenblad kan u alle toespraken gehouden tijdens de burgerlijke plechtigheid nog eens rustig nalezen , geïllustreerd met enkele mooie foto's.

Ik wens u veel leesplezier, een mooie nazomer en wij zien mekaar alvast terug op ons jaarlijks streekbuffet op zondag 16 september.

Vital Craeninckx, voorzitter

Herdenkingsplechtigheid in Meensel-Kiezegem op zondag 5 augustus

Op 4 juli 1984 bracht wijlen koning Boudewijn een bezoek aan Meensel-Kiezegem, ongetwijfeld één van de hoogtepunten in de geschiedenis van dit dorp. Op zondag 5 augustus 2012 werden de slachtoffers herdacht van de razzia's van 1 en 11 augustus 1944. Aartsbisschop André-Joseph Léonard aanvaardde de uitnodiging om samen met dorpspastoor E.H. Van Aerschot, voor te gaan in de eucharistieviering en nadien aanwezig te zijn op de burgerlijke plechtigheid en receptie. Opnieuw een opmerkelijke en historische gebeurtenis voor het Hagelands dorpje Meensel-Kiezegem...

De herdenking had plaats in open lucht aan het erekerkhof van Meensel. Gelukkig was het aangename zomerweer een welgekomen bondgenoot. Was dit te danken aan onze Aartsbisschop, of krijg je het weer dat je verdient?

De traditie wil dat vooraf een korte bloemenhulde werd gehouden aan het monument in Kiezegem.

In een opmerkelijke homilie bracht Monseigneur het lijden van Christus in verband met het tragische levenseinde van de slachtoffers.

Het zangtalent van sopraan Manuela Van Geenhoven en het optreden van de harmonie 'De weergalm der Winghe' zorgden voor een hoogstaande en sfeervolle muzikale omkadering van deze herdenking.

De ruim 260 aanwezigen, onder wie Luitenant-Kolonel Piet Verlinden als vertegenwoordiger van de minister van landsverdediging P. De Crem, luisterden aandachtig naar de toespraken van de 4 sprekers. Burgemeester Chris Desaeve-Cleuren, jong historicus Ruben Donvil, Simon Gronowski en Nationaal Voorzitter Jozef Craeninckx vertolkten een boodschap van vriendschap en verdraagzaamheid in gevatte, rake en gevarieerde bewoordingen.

Simon Gronowski ontsnapte uit het XXste jodentransport dat in Boortmeerbeek in april 1943 gesaboteerd werd. Jozef Craeninckx werd gered uit de 'spooktrein' in september 1944.

Dank zij geslaagde verzetsacties tijdens W.O.II kunnen zij vandaag nog getuigen...

Op de ontroerende tonen van de 'Last Post' werden 12 bloemenkransen neergelegd voor de slachtoffers. Hun aanwezigheid werd zichtbaar gemaakt en gesymboliseerd door hun 67 beeltenissen op twee grote pancartes.

In zijn slotwoord refereerde gewestelijk voorzitter Vital Craeninckx naar een sprekend gedicht van de Franse dichter Jean d'Ormesson :

*"Il y a quelque chose de plus fort que la mort;
c'est la présence des absents dans la mémoire des vivants"*

*"Er is iets sterker dan de dood ;
het is de aanwezigheid van de afwezigen in de herinnering van de levenden"*

Geachte heer/mevrouw,
Luitenant-kolonel Piet Verlinden, vertegenwoordiger van de Minister van Defensie Pieter De Crem
Monseigneur Léonard
Heer Jozef Craeninckx, Nationale voorzitter Nationaal Comité van Politiek Gevangenen en Rechthebbenden
Heer Vital Craeninckx, voorzitter Nationaal Comité van Politiek Gevangenen en Rechthebbenden
Meensel-Kiezegem en Tienen

Naar jaarlijkse gewoonte zijn wij hier vandaag terug samen om in alle sereniteit te herdanken wat ons dorp op het einde van WO II is overkomen.
Ondanks de vele jaren die zijn verstreken, blijft, wat er toen is gebeurd, bij velen in het geheugen gegrift en ook nog, vandaag de dag, is het leed dat toen werd aangedaan nog steeds voelbaar aanwezig.

Het spreekwoord zegt “de tijd heelt alle wonden”, maar blijkens de ervaringen die ik hier heb opgedaan is het verwerkingsproces er één van uitzonderlijk lange duur.
Begrijpelijk, in die zin dat de directe betrokkenen, hun families, vrienden en kennissen werden geraakt in het diepst van hun ‘mens zijn’.

Op brutale wijze overrompeld worden door de weerwraak van een systeem dat zichzelf als ‘enige zaligmaker’ poneerde en zonder mededogen elke gelegenheid te baat nam om enige tegenstand in de kiem te smoren.

Tot onze schade en schande moeten wij constateren dat de geschiedenis bol staat van dergelijke nefaste ontwikkelingen.
Met de regelmaat van de klok duiken immers nieuwe leermeesters op die, los van elk solidariteitsgevoel, los van elke rechtvaardigheid, los van elk ethisch gevoel, de medemens willen overheersen ten dienste van eigen eer en glorie.
Ook vandaag lijken wij niet te ontsnappen aan deze schijnbare wetmatigheid, die de mensheid alleen kommer en kwel bezorgt.
Vandaar de prangende vraag of er uit de geschiedenis lessen zijn te trekken, hoe dergelijke evoluties ontstaan en hoe wij ons doelbewust kunnen inzetten om dergelijke ontsporingen te voorkomen.
Ik stel vast dat de aanzet gebeurt in tijden van algemeen verval zowel op ethisch als op economisch vlak.

Men neemt een loopje met de waarden die ten grondslag liggen van een menswaardig bestaan.
Dit gekoppeld aan onzekere tijden op economisch vlak, boezemt de mens angst in voor de toekomst.
Op deze voedingsbodem schiet de nazistische theorie wortel en dient zich aan als ‘de oplossing’ voor de problemen waar de bevolking mee kampt.

Het geeft hen valse hoop, want gestoeld op geweld, onderdrukking, uitsluiting en racisme stort het ons in geen tijd in onvermijdelijke ellende voor velen.
Geen kritische benadering of enige weerstand wordt geduld, ja zelf fysieke uitschakeling, dood en vernieling worden schering en inslag.

In de huidige omstandigheden waar de wereld ons dorp is geworden, neemt de individualisering gestaag een hoge vlucht.
Het bevredigen eigen noden ten koste van alles, staat op de eerste plaats.
Maar ondanks de hoge vlucht van onze informatiemaatschappij raken steeds meer mensen sociaal geïsoleerd en van bewuste solidariteit met de medemens, de economisch zwakkeren, de zieken is steeds minder sprake.

Ook op Europees en mondiaal vlak wordt verbondenheid onder de volkeren op een laag pitje gezet.

Ten bewijze hiervan kan worden verwezen naar de houding van sommigen ten aanzien van landen, die, in volle economische wereldcrisis, dreigen naar de bedelstaf te worden verwezen.

De slachtoffer hiervan zijn voor de zoveelste keer de modale burger die het gelag betaalt. Aan de ongebreidelde hebzucht van sommige individuen of instellingen die aan de grondslag van de huidige crisis liggen, worde niet getornd. alle maatregelen ten spijt blijven zij eens te meer buiten schot en wordt anderzijds het rabiate nationalisme aangewakkerd om de echte problemen te verdoezelen. Op deze manier worden volkeren tegen elkaar verder uitgespeeld en broodnodige solidariteit een hak gezet.

Het rabiate nationalisme duikt aldus weer gestaag de kop op en noopt ons tot bezinning omtrent de huidige maatschappelijke ontwikkelingen.

Dames en Heren, dergelijke gang van zaken noopt eenieder van ons tot bezinning, want ook wij, in ons dagdagelijks bestaan dragen hier als bewuste burger een grote verantwoordelijkheid.

Wij kunnen ongetwijfeld op vele terreinen bijdrage leveren in het streven naar een betere wereld waar de klassieke waarden die West Europa hebben groot gemaakt opnieuw in het middelpunt van alle acties worden geplaatst.

Ik zou dan ook als volgt willen besluiten :

Hoed u voor valse profeten
Zij zijn de beulen van morgen
In hun hart geen mededogen
Geen geweten dat hun stoort
Geen leed dat hen beroert
Sluipend gif dat alles doodt
Hoed u voor valse profeten.

Op het erekerkhof vlnr : Luitenant-kolonel P.Verlinden, afgevaardigde van minister De Crem, V. Craeninckx, onze vlaggendraagster Rita Broos, Monseigneur Léonard en burgemeester Chris Desaever-Cleuren

Monseigneur,

Mevrouw de burgemeester,

Mijnheer de vertegenwoordiger van de minister van landsverdediging,

Mijnheer de Nationale voorzitter van de Politieke Gevangenen en Rechthebbenden van België,

Mijnheer de gewestelijke voorzitter,

Dames en heren,

Oorlog verdeelt en oorlog brengt samen. Oorlogen ontstaan door tegengestelde visies en escaleren vaak uit kleine, op het eerste zicht onbelangrijke gebeurtenissen. Voor de Eerste Wereldoorlog beschouwen velen de aanslag op het aartshertogelijk paar in Sarajevo als het begin, terwijl het water al veel langer aan de rand van de emmer stond. Het interbellum begon als een poging tot verzoening van de strijdende partijen, maar maakte dat eigenlijk meteen onmogelijk door Duitsland in het Verdrag van Versailles van 1919 een buitenproportionele straf te geven. Dit 'Diktat von Versailles' dompelde de Weimarrepubliek onder in een zware economische crisis. Angst voor het opkomende communisme dreef de bevolking in de armen van extreemrechts. De NSDAP van Hitler gaf de schuld voor al wat fout liep aan de democratie, het communisme, het kapitalisme en de joden. Zulke standpunten konden alleen maar begrip vinden bij de Duitse bevolking wanneer ze goed aangebracht werden en er al een voedingsbodem voor bestond. Dat is nu eenmaal de werkwijze van een populistische partij.

Ook in België werkten deze ideeën in op een deel van de bevolking dat zich verongelikt voelde. Dit alles uitte zich eveneens op politiek vlak door onder andere het ontstaan van extreemrechtse partijen en bewegingen. Toen de oorlog uitbrak, vonden zij vrij gemakkelijk steun bij het Duitse bewind. Voor deze laatste was het uiteraard essentieel om snel voet aan de politieke wal te krijgen in België. De Belgische koning capituleerde, maar zijn regering trok zich terug om te reorganiseren, net als een deel van het leger.

Hier zorgde de bezetting voor groeiende onrust en onvrede. Terwijl het overgrote deel van de Belgen enkel de economische crisissituatie van de oorlog probeerde te trotseren en zo onopvallend mogelijk leefde, verenigden heel wat niet-gevluchte militairen zich in het Geheim Leger en voerden acties uit om de nieuwe overheersende macht aan het wankelen te brengen. Ook een klein percentage burgers, dat het niet langer konden aanzien om hun neutraal land te zien overgaan in een autoritaire politiestaat, zocht toenadering tot elkaar in milities en partizanengroeperingen. Ik herhaal even de woorden waar ik daarstraks mee begon: oorlog brengt ook samen.

Het is, ongeacht de gevoeligheden die bestaan, toch belangrijk om als historicus in gedachten te houden dat iedere betrokkene voor zijn zaak en gedachtegoed vocht. Een oorlog kent geen overwinnaars of verliezers, maar maakt enkel slachtoffers. Een oorlog dwingt mensen vaak ook om verwoestende keuzes te maken. Het is dus niet zo vreemd dat men zich toen achter de ene of de andere partij schaarde op basis van informatie waarover men op dat moment beschikte. Toeschouwers uit latere tijden laten zich wel vaker verleiden tot zo een teleologische visie op het verleden. Teleologie is het principe dat het heden verklaart door resultaten van historische gebeurtenissen als logisch en vanzelfsprekend te beschouwen. Dat is volgens mij echter geen goede filosofie voor dit onderwerp. Men moet kijken hoe feiten op een bepaald moment ervaren werden, zonder de afloop ervan in het achterhoofd te houden. Dat geeft namelijk een vertekend beeld van de toenmalige situatie.

Ik wil het me nog niet proberen voor te stellen dat de 18-jarigen van tegenwoordig naar een oorlog zouden gestuurd worden. Toen ik aan deze leeftijd geschiedenis gaf op school, viel het me al op. Zij zitten nog met computerspelletjes en uitgaan in hun hoofd. Weinigen zijn met de problemen van politiek of oorlog bezig, omdat die begrippen in ons land erg abstract en een ver van ons bed show geworden zijn. Vanuit mijn onderzoek naar Oost-Brabant tijdens de eerste oorlogsmaand van de Eerste Wereldoorlog, augustus 1914, is het mij duidelijk geworden dat het toen anders was. Naast de dienstplichtigen – nog zo iets dat niet langer bestaat – beantwoordden vele vrijwilligers de oproep om het eigen land met de wapens te gaan verdedigen. Zij zetten hun leven op het spel voor de levens van anderen: voor burgers en voor wapenbroeders. Het ging hier over een altruïsme dat zo goed als uitgestorven is. Meermaals vond ik documenten van jonge Belgische mannen die het als hun plicht beschouwden om als militair de wapens op te nemen. Dat betekent niet dat ze niet bang waren. Zeker niet. Maar ze trachtten die angst wel een plaats te geven binnen hun opdracht. Dat is iets wat hen sierde. Het wekt bij mij op zijn minst bewondering op dat zij af en toe konden standhouden tegen Duitse cavalerietroepen die met de blanke sabel in hun richting chargeerden. Deze jonge Belgen zaten dan wel verscholen, maar zagen een woeste vijand op een galopperend paard met veel kabaal op hen af komen. Stel het u eens voor. Begrippen als 'vaderlandsliefde' en 'vrijheid' bestaan in deze tijden op een heel andere manier dan in de jaren '14-'18 en de jaren 1940. Het is alvast in vele gevallen minder uitgesproken. Toen engageerden moedige jonge vrouwen en mannen zich om voor hun goede zaak uit te komen met gevaar voor hun eigen leven. Meensel-Kiezegem, waar heel wat inwoners tot politieke gevangenen gemaakt werden, kende daarin zijn deel. Tegenwoordig wordt vaderlandsliefde op een heel andere manier beleefd en lijkt het haast verloren te gaan door de toenemende regionalisering enerzijds en de europeanisering en globalisering anderzijds. Het bedreigde vrijheidsgevoel is sinds het einde van de Koude Oorlog eveneens weinig aan de orde in dit land en gelukkig maar. Jongeren hebben daardoor weinig voeling met het eigen verleden en dat stoot de oudere bevolking soms tegen de borst. Maar als enkel dit gebrek aan engagement bij de jeugd de prijs is die we moeten betalen voor een Europese Unie zonder oorlog, denk ik dat we dat met zijn allen wel door de vingers kunnen zien.

Dank u.

Ruben Donvil, 24 jaar, historicus, schrijver van het boek *'De grote oorlog op kleine schaal'*

Toespraak van Simon Gronowski

Monseigneur, Mevrouw de Burgemeester, Mijnheer de vertegenwoordiger van de minister van Landsverdediging, Mijnheer de voorzitter van de Politieke Gevangenen en Rechthebbenden, Dames en Heren,

Ik ben verheugd hier te zijn, uitgenodigd door de heer Vital Craeninckx op de jaarlijkse herdenking van het martelaren dorpje Meensel-Kiezegem. Het is voor mij een grote eer.

Ik versta uw lijden hier. U verstaat het mijne.

Want we zijn van dezelfde vijanden, van dezelfde misdadigers, de nazi's, slachtoffers geweest.

De barbaren hebben in 1943 mijn moeder en mijn zuster vermoord in de gaskamer van Auschwitz-Birkenau. Mijn vader is in juli 1945, ziek en ongelukkig, wanhopig gestorven en ik overleefde en bleef alleen achter.

Ik zelf was 11 jaar oud toen ik op 17 maart 1943 door de Gestapo opgepakt werd, in de kelder van de Gestapozetel op de Louizalaan in Brussel werd geworpen, en daarna één maand opgesloten in een grote gevangenis, de Dossin - Kazerne te Mechelen.

En op 19 april 1943 werd ik in een beestenwagon van het 20ste Konvooi gestoken.

Ik begreep er niets van. Ik leefde nog in mijn wereld van padvindes. Ik wist niet dat ik ter dood veroordeeld was en vervoerd werd naar de plaats van mijn executie.

Als bij mirakel ben ik van de trein gesprongen en kon ik vluchten.

En waarom dat alles ? Slechts omdat mijn ouders als jood geboren zijn.

Gedurende 60 jaar, heb ik heel weinig over deze feiten gesproken:

als ik altijd over deze tragische gebeurtenissen gesproken zou hebben, zou ik een depressie gekregen hebben

ik voelde me schuldig: waarom zijn zij dood en leef ik ?

ik was jong en met mijn vriendjes, waren er aangenamer gesprekken.

Ik wilde enkel leven voor het heden en de toekomst, voor de vreugde en de vriendschap, en een leven leiden waarop mijn ouders trots zouden zijn geweest.

Vandaag spreek ik omwille van verschillende redenen.

1. Sommigen, negationisten, beweren dat dit alles niet waar is, dat dit alles niet bestaan heeft, geen gaskamers, geen verbrandingsovens, geen massamoorden. Ik zou wensen dat ze gelijk zouden hebben want in dat geval zou ik mijn familie hebben kunnen bewaren.

Deze mensen zijn gevaarlijk. Zij betwisten de misdaden van gisteren om er morgen andere te begaan.

Getuigen is mijn plicht. Degene die een getuige hoort wordt zelf een getuige.

2. Ik wil de helden die mij gered hebben bedanken:

- de drie jongeren die de trein hebben doen stoppen te Boortmeerbeek, een wagon geopend (niet de mijne) en 17 mensen bevrijd en gered hebben. Van al de transporten die met weggevoerden door Europa zijn gereden, werd alleen het 20ste konvooi aangevallen door de weerstand; dit feit is uniek.
- de rijkswachter Jan Aerts te Borgloon (Limburg), die tijdens mijn vlucht mijn l even heeft gered door het zijne te wagen. Als de nazi's hadden geweten dat een Belgische rijkswachter een gevlucht joods kind had beschermd, was hij neergeschoten; hij is een held.

- de Belgische families die mij hebben opgevangen, verborgen gedurende 17 maanden tot de bevrijding van Brussel op 3 september 1944, en verzorgd

hebben als hun eigen kind, en mij zo gered hebben.
Zonder deze mensen, zou ik vandaag niet vader en grootvader zijn.

Maar de eerste heldin was mijn moeder; ze heeft haar zoontje op de trede van de wagon geplaatst, opstap van de vrijheid en van het leven, en ze heeft haar reis voortgezet tot bij haar de dood in de gaskamer van Auschwitz-Birkenau.

en de duizenden Belgen, instellingen, kloosters, dikwijls heel eenvoudige burgers, die hulp hebben gegeven aan zij die vervolgd werden, en gered, namelijk 4 tot 5000 joodse kinderen, alleen luisterend naar hun hart.

3. Ik moet recht doen aan de slachtoffers van de wreedheid.
Miljoenen Joden vermoord, waarvan zoveel kinderen.
Maar er zijn andere slachtoffers van Hitler: zigeuners, gehandicapten, homoseksuelen, vrijmetselaars, Jehovagetuigen, socialisten, christelijke weerstanders, democraten, enz... Joden hebben het monopolie van het lijden niet. Er zijn andere genocides geweest in het verleden, zoals deze van de Armeniërs in 1915, deze van Rwanda in 1994.
Ik spreek namens al de slachtoffers van al de wrede daden.
4. Ik spreek vooral voor de jongeren van vandaag.
Ze moeten de wreedheid uit het verleden kennen om de democratie van vandaag te verdedigen. De democratie is een strijd van elke dag.

Kinderen van mijn land, behoud België en Vlaanderen zoals ze zijn: vrij, vreedzaam, democratisch, tolerant, waardig, gehecht aan de rechten van de mens.... opdat jullie, jullie kinderen en kleinkinderen op een dag niet bij ongeluk de barbarij zouden kennen zoals ik die gekend heb !

Dit is een boodschap, niet van verdriet, maar van hoop en geluk.

Ja, het leven is mooi, maar het is ook een strijd.

Ik heb mijn familie verloren door de misdadige haat maar ik heb geen haat.

Ondanks de tragische gebeurtenissen van gisteren en deze van vandaag, want er zijn in de wereld van vandaag nog mensen en volkeren die lijden, bewaar ik mijn geloof in de toekomst, want ik geloof in de menselijke goedheid.

Uw uitnodiging, uw onthaal, deze ceremonie, verstevigt mijn geloof.

"Vandaag is niet een dag van rouw, maar een dag van streven naar een betere wereld, van vrijheid en broederschap, in herinnering met de onschuldige slachtoffers van Meensel-Kiezezem."

Leve de vrede en de vriendschap onder de mensen !

Simon Gronowski

Simon Gronowski ontsnapte uit het XXste transport naar Auschwitz na sabotage van de trein door het verzet op 19 april 1943

Monseigneur André-Joseph Léonard gaat samen met E.H. F. Van Aerschot voor in de eucharistieviering

Monseigneur, Mijnheer de Voorzitter, Mevrouw de Burgemeester, Luitenant-Kolonel Verlinden, vertegenwoordiger van de Minister van Landsverdediging, Dames en Heren, Mesdames et Messieurs,

Met oprechte dank voor de vriendelijke uitnodiging op deze herdenkingsplechtigheid in mijn geboortedorp, wens ik de voorzitter, zijn bestuursleden, het gemeentebestuur en allen die hebben bijgedragen tot de organisatie en het verloop van dit stijlvol eerbetoon en herdenking, hartelijk te feliciteren.

Ik ben bijzonder verheugd hier ook de talrijke vlaggen van vaderlandslievende verenigingen te mogen begroeten met een welgemeende dank aan de trouwe dragers.

Vorig jaar was een jubileumjaar voor de NCPGR waarin zij haar 65ste verjaardag mocht vieren;- een bijzondere mijlpaal in haar geschiedenis, een mijlpaal aan de poort van brede horizonten en een actief-drukke toekomst.

Een momentopname uit haar bewogen bestaan van de ruim 40,000 Belgische Politieke Gevangenen ontsnapten er omtrent 27,000 aan een tragisch einde als levende getuigen van een onmenselijke beproeving. Amper 2,5 procent (690) van hen beleefden, als tachtigers, het jubileumjaar.

Omdat het vervullen van haar opdracht meer dan ooit een dringende noodzaak is gebleken besloot zij niet op pensioen te gaan.

Een jongere generatie heeft zich enthousiast aangemeld om de fakkel geleidelijk over te nemen. Een pas opgerichte commissie werd gelast met de hertekening van het P.G-landschap. Een herschikking van de gewesten zal ongetwijfeld de banden met de huidige en toekomstige leden en jongeren verbreden, versoepelen en versterken.

La tâche de notre confédération n'est pas de tout repos et elle sera sans aucun doute encore confrontée à des défis dans ce monde complexe qui , bientôt 80 ans après la fin des camps de concentration et d'extermination, est toujours à la recherche d'un équilibre délicat inspiré et guidé par la civilisation humaine.

De taak van onze confederatie is ver van eenvoudig;- zij zal zonder twijfel ook geconfronteerd worden et uitdagingen in deze complexe wereld die nog steeds worstelend op zoek is naar een evenwicht waarin een menselijke beschaving haar vlag tracht te hijsen.

Zoals de heer Gronowski zopas beklemtoonde, blijft 'getuigen' een absolute plicht om de fatale catastrofe van elk extremisme in beeld te brengen om het tijdig te kunnen onderkennen.

Amper enkele dagen geleden werden zij die wij hier herdenken in hun eer gekrenkt n alle PG flagrant beledigd. Een rechtstreekse afstammeling van een nazi-slachtoffer gewaagde in een betoog van het oorzakelijk verband tussen de realiteiten 'extremisme en concentratiekamp'. De repliek van een individu dat zich een vertegenwoordiger van het volk durft noemen was grenzeloos onbeschoft toen hij dat verband denigrerend herleidde tot een samengaan van concentratiekamp en schrikgevoelens. De offers van hen die hun leven gaven voor onze vrijheid werden als het ware taboe verklaard.

Dit incident had plaats niet ergens langs de boorden van de Nijl, noch op de oevers van de Eufraat, maar in de hoofdstad van Europa, Brussel, op het 'klein eiland' langs de Zenne waar op twee september 1944 de laatste deportatietrein uit ons land is vertrokken.

Laten wij niet blind zijn voor deze rauwe realiteit 'extremisme' die overal op de loer ligt, ook daar waar men het het minst vermoedt of verwacht. Laten wij dat fenomeen aangrijpen als een krachtige stimulans om het te kunnen neutraliseren in een samenleving waar elk leven een bron kan zijn van intense vreugde in relatie met de medemens. De confederatie zal niet versagen. Het beoogde succes in onze strijd ligt gelukkig in ons bereik als wij ons oor te luisteren leggen bij hen die wij gedenken. Blijven getuigen van hun offer zal voor alle generaties de kracht scheppen om te slagen.

J'ai personnellement, jusqu'au moment de ma libération du train fantôme, partagé le sort de tous ces habitants de notre village qui ont été déportés dans mes pensées et réflexions ils sont restés mes compagnons et continuent de marquer mon esprit.

Tot op het ogenblik van mijn bevrijding uit de mysterieuze spooktrein heb ik het lot gedeeld van mijn weggevoerde dorpsgenoten;- zij zijn steeds mijn gezellen gebleven in gedachten en dialoog.

C'est avec une profonde conviction que je voudrais vous faire part de leur message qu'ils nous ont laissé : aimez la vie et chérissez là, tout en étant pleinement conscients que les responsabilités que chacun d'entre nous a assumées doivent être portées par le sentiment que nous voulons partager avec notre prochain. Nous ne sommes pas là pour nous-mêmes mais pour les autres.

Graag vertolk ik U hun bemoedigende boodschap : het leven lief te hebben en warm te koesteren in het volle besef dat elke verantwoordelijkheid die ieder van ons op zich heft genomen moet geschraagd zijn door het gevoel dat wij het leven graag delen met de medemens. Men is er niet voor zichzelf, men is er voor de anderen.

Soyons toujours reconnaissants envers les prisonniers politiques qui se sont sacrifiés et n'oublions pas leur message et leurs conseils. Leur sagesse est immortelle comme source d'inspiration d'amitié et de paix

Laten wij onze gesneuvelde Politieke Gevangenen steeds dankbaar blijven voor hun bekommernis en gouden raad. Hun wijsheid is onsterfelijk als bron van dienende vriendschap en vrede die ik U graag, mede uit hun naam, toewens.

Dank voor uw aandacht.

Jozef Craeninckx, Nationaal Voorzitter N.C.P.G.R.

Razzia te Rekem (Lanaken) in de nacht van 23 op 24 juni 1944

Bron: KONINKLIJKE VERBROEDERING GEHEIM LEGER SECTOR REKEM

met dank aan dhr. Jef Coox, secretaris, voor het toesturen van tekst en foto's

Eind 1943 werd vanuit Engeland geseind dat Sector Rekem zou bevoorrad worden met wapens en munitie.

Hiervoor zouden 2 Belgen Bob en Jacq, in Engeland opgeleid en overgevlogen worden naar Limburg.

Tony Lambrechts uit Hasselt, destijds grote baas van de Weerstand, kwam Sector Rekem persoonlijk de tijding van mogelijke parachutage melden.

Enkele weken later waren die twee heren Bob en Jacq te Rekem, elk voorzien van een uitzendpost.

Weer was de "Welvaart", zoals zo vaak, het aangeduide huis waar de uitzendingen zouden plaats vinden.

Bob en Jacq bevestigden de in Engeland overwogen parachutage van wapens. Gezamenlijk werd de planning bestudeerd en voorbereid.

De Rekemer bossen werden hiervoor uitgekozen. Drie data 28, 29 en 30 mei 1944, werden vooropgesteld en ook behouden.

De kencode die noodzakelijk was luidde :

"Une message pour Marcel" : "Le cheval a refusé l'obstacle".

Vertaald : Een bericht voor Marcel : Het paard heeft de hindernis geweigerd.

Zondagavond 28 mei werd de ganse nacht wacht gehouden. Niets. Evenmin 29 mei. De nacht van 30 mei waren 21 weerstanders op wacht. Plotseling kwam er een Duitse jager gedurende wel 30 minuten patrouilleren.

Deze was goed en wel vertrokken of uit de richting Opgrimbie kwam een ander vliegtuig. De seinlichten werden ontstoken.

Het vliegtuig daalde en na enkele verkenningronden boven het parachutageplein, vielen 17 parachutes met wapens, munitie, springstoffen en twee uitzendposten op het voorbestemde plein.

Die ganse nacht werd zeer hard gewerkt aan opruimen en verbergen van dit alles in de bossen, eigendom van baron de Chestret.

Enkele dagen nadien werd al het gearachuteerde per kar naar de stallingen van de familie De Vleminck-Janssen in de Oude God overgebracht..

De hoeveelheid springstoffen, in tonnen gearachuteerd, werd achteraf verborgen in 'n grote hooischelf toebehorend aan Koster Frans Kusters, en staande in de " Oude Weert".

Een gedeelte van de wapens en munitie moest verdeeld worden onder de door Engeland aangeduide sectoren, terwijl het grootste gedeelte van de springstoffen voor Antwerpen bestemd was.

Voor het vervoer hiervan, werd een stoomboot uit de vaart alhier gecharterd.

De eigenaar van de boot, wonend in een naburig dorp vroeg 20.000 Fr. voor het opknappen van deze karwei, en zou de morgen van 24 juni 1944 vertrekken.

Een groep weerstanders waren voor het laden van de boot voorzien.

Diezelfde nacht, rond 23 uur, kwamen plots enkele met soldaten geladen Duitse vrachtwagens Rekem binnen geraasd.

Het onvermijdelijke gebeurdeJean Keibeck en Camille Hoste, die de wacht klopten langs de Zuid-Willemsvaart, werden onder vuur genomen. Beiden schoten terug op de aanrukkende voertuigen.

Wat niemand weet, is hoeveel Duitsers er sneuvelden of gewond werden.

Ook Jean Keibeck werd zwaar gewond en gevangen genomen.

Camille Hoste kon de dans evenwel ontspringen.

Jean Keibeck werd volgens sommige verklaringen naar Brussel overgebracht waar hij zou zijn terechtgesteld.

De brutaliteit waarmee de Duitse soldaten die morgen 24 juni de razzia hier in Rekem uitvoerden, deed vermoeden dat er in hun rangen iets los geschoten was. Verschillende weerstanders werden gevangen genomen in gevangenis gestopt, geslagen en gefolterd, om achteraf in een concentratiekamp te verzeilen.

Gelukkig zijn enkelen weergekeerd.

Het relaas van hun ervaringen kan moeilijk beschreven worden.

Dit is een korte beschrijving van “RAZZIA” zoals beschreven in het krantje uitgegeven ter gelegenheid van de “NATIONALE DAG VAN HET GEHEIM LEGER” op 27 mei georganiseerd door de “VERBROEDERING GEHEIM LEGER – Sector REKEM. Op die dag waren er meer dan 2.000 aanwezigen te Rekem.

foto links:

Op donderdag 28 juni had de jaarlijkse herdenking plaats in Rekem (Lanaken)

Tussen de 75 vaandels ook onze vlag en drie bestuursleden : Jos , Vital en Marcel

foto onder:

Toespraak aan het monument door de burgemeester van Lanaken, Marino Keulen. Uiterst rechts op foto voorzitter Marie-Jeanne Hoeven

Herdenking Zoutleeuw op woensdag 4 juli 2012

Op woensdag 4 juli was ons geweest met de twee vlaggen (Meensel-Kiezegem en Tienen) aanwezig op de jaarlijkse herdenkingsplechtigheid voor de overleden bemanning van de neergestorte bommenwerper Wellington HZ481 QO-W van de Canadian Air Force. Deze werd op 4 juli 1943 boven Zoutleeuw neergehaald en crashte in een weide langs De Pas. Na een misviering werden we met de autobus tot aan het monument gebracht waar een bloemenhulde plaatsvond. "The Lowland Pipers" (zie foto) zorgden voor een passende sfeer.

Op 23 september 2010 werd in Zoutleeuw een gedenksteen onthuld voor de bemanning van de Wellington HZ481 QO-W.

Deze was op missie naar Keulen. Vijf Canadezen verloren hierbij het leven: Patrick Chambers, Roy Moore, Lee Mc Cormick, Brock Owen en Bryon Garoutte.

Het verhaal lijkt sterk op dit van Majoor Edward Blenkinsop met diens Lancaster bommenwerper die boven Montzen in de Oostkantons, werd neergehaald

Het initiatief van de jaarlijkse huldiging van deze bemanning gaat uit van Hubert Dehairs, voorzitter van de plaatselijke afdeling van de Nationale Strijdersbond van België N.S.B.

De foto's werden ons ter beschikking gesteld door Chico Ghijssels.

N.C.P.G.R. van Meensel-Kiezegem nodigt u uit op het

11 de

STREEKBUFFET

op ZONDAG 16 SEPTEMBER 2012

vanaf 11.30 uur tot 14 uur in het

ONTMOETINGSCENTRUM

in

MEENSEL-KIEZEGEM

Menu aan **20 €**

Tomatensoep met balletjes

Koud buffet: beenhesp, parmaham met meloen, kippeboutjes, perzik met tonijn, groentebuffet, sausen, brood.

Warm buffet: varkensgebraad met keuze champignonsaus en/of provençalse saus, vol au vent, kroketten.

Dranken, ijs, taart en koffie zijn apart te verkrijgen

Deelname door overschrijving van 20 € (onder 12 jaar 10 €)
op rek.nr. 853-8419452-78 van de NCPGR Meensel-Kiezegem
met vermelding "Streekbuffet metpersonen".

Graag inschrijven ten laatste voor 13 september 2012.

Betaling aan de kassa is ook mogelijk, alleen mits
voorafgaande telefonische verwittiging of mail aan het secretariaat:

Jos Lemmens, Neckerspoelstraat 6, 3391 Meensel-Kiezegem
tel. 016 63 36 11
e-mail: jozef_lemmens@skynet.be

Donaties in 2012

waarvoor onze oprechte dank.

Andries Georges	4 €
Bamps-Ponsaerts Alida	34 €
Beeken Rudi	9 €
Coeckelberghs Omer	5 €
De Coninck-Robbijns Liliane	4 €
De Messemacker –Laporte Charlotte	4 €
Degeest-Verdeyen Emma	5 €
Holsbeekx-Vanderstegen Séraphine	14 €
Jacobs Maria-Josephina	4 €
Lemmens Alfons	4 €
Troost Guido	20 €
Van Dael Louis	4 €
Vos-Cox Maria	4 €
Natens Jos	2 €
Claes Anne	4 €
Clynhens François	4 €
Morren Jules	4 €
Rousseau Renée	4 €
Saenen – Mathues	4 €
Six Achiel	24 €

